

— „Легни задъ мене, — отговорихъ му, — и като тръгнемъ напредъ, ще намѣримъ пушка“.

Тази малка, но много характерна сѣсна ставаше въ самия разгаръ на боя; гранатитѣ и крошумитѣ виехъ съ зловѣщъ вой около насъ. Войника бѣ нацапанъ съ калъ, па и до мойто лице стигнахъ нѣколко кални прѣскотини, — гранатата, за щастие, не се прѣсна; въ това мѣко поле рѣдко отъ гранатитѣ се пукахъ. Не минъ много, и двама въоружени сѣрбски войника бидохъ плѣнени и едната отъ пушкитѣ имъ замѣни счупената и войника, обрадванъ отъ новата си пушка, заедно съ патронитѣ ѝ, влѣзна въ строя.

Слѣдъ това забѣлѣжихъ, че 8-а рота, която служеше за резервъ на 6 а, бѣ се прѣснала повече отъ колкото трѣбваше и застанѣла надирѣ. Потърсихъ ротния ѝ командиръ, но не го намѣрихъ; слѣдъ распитване, казаха ми, че конѣтъ му ужъ се подплашилъ отъ гранатитѣ и избѣгалъ, а поручикъ Неновъ отишелъ да го гони! Не стигало туй, че той оставилъ ротата си въ разгара на боя безъ офицеръ, нѣ завлѣкълъ съ себе и адютанта порт.-юнкеръ Тодорова! . . . Събрахъ ротата и заповѣдахъ на фелдфебеля Божилъ Войнова да ѝ командова. И тѣй, въ дружината, когато приближаваше врѣме да се поведе въ атака, бѣхъ останали само двама ротни командири — поручицитѣ Марковъ (5-а р.) и Астарджиевъ (6-а р.).

Незнамъ дали това бѣ случайно, но азъ бѣхъ налучилъ и дѣйствувахъ тъкмо въ участъка, който бѣ прѣдоставенъ на Струмския полкъ въ този бой; та когато 2-а запасна дружина отъ сѣщия полкъ, 8-а рота, при която бѣхъ и азъ и, една рота отъ послѣдната дружина, бѣхъ въ сѣрбския ложементъ, който прѣди това бѣ прѣвзела 6-а